

Arrest

nr. 317 188 van 25 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Albanees staatsburger te zijn, geboren te Kurdari in Albanië. U ging tot het tweede middelbaar naar school. In 1996 trok u naar Griekenland. U werkte eerst als herder en ging na een passage in een restaurant, aan de slag als mecanicien. In 1998 trouwde u met M. A. (...). Samen hebben jullie twee zonen. Omstreeks 2008 ging u uw vrouw en uw oudste zoon in Albanië halen zodat jullie zich samen in Griekenland konden vestigen.

In 2009 betrapte u uw vrouw samen met een Griek. U loste enkele schoten in zijn richting en werd vervolgens gearresteerd en veroordeeld voor poging tot moord. In de maand juni van dat jaar kwam u vrij en werd u gerepatrieerd naar Albanië. In de zomer van 2013 trok u richting Oostenrijk en Duitsland om te werken. Toen u uw vrouw en kinderen ging bezoeken, trof u echter opnieuw dezelfde Griekse man aan bij uw vrouw. U verkocht hem een pak slaag met een nieuwe veroordeling en gevangenisstraf tot gevolg. Sindsdien heeft u ook geen contact meer met uw vrouw en kinderen. Jullie zijn evenwel nog niet gescheiden. Uw schoonfamilie

nam u uw feitelijke scheiding met uw vrouw en haar relatie met een Griek kwalijk en bedreigde u in 2013 en 2014 telefonisch en via uw vader. Na acht maanden in de gevangenis werd u wederom gerepatriëerd naar Albanië en werd u een nieuw inreisverbod voor Griekenland opgelegd. In 2015 trok u opnieuw naar Oostenrijk, alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U koos echter voor een vrijwillige terugkeer naar Albanië. In 2016 trok u naar Finland om te gaan werken. Toen u na een jaar naar Albanië wilde gaan, bleek dat u niet over de juiste verblijfsdocumenten beschikte, waardoor u een driejarig inreisverbod voor Finland opgelegd kreeg. In de jaren die volgden wisselde u verblijven in Albanië af met verblijven in Bulgarije en Montenegro. Sinds 2013 had u een aanzienlijke schuldenberg opgebouwd bij verschillende mensen. Nadat u er eerder in geslaagd was hun vragen om terugbetaling uit te stellen kreeg u vanaf 2019 verschillende dreigtelefoontjes van uw schuldeisers. Ook in 2019 gaf u toestemming voor een operatie die uw vader moest ondergaan in het kader van zijn kankerbehandeling. Vierentwintig dagen na de operatie overleed uw vader. Uw familie houdt u verantwoordelijk voor zijn dood, wilt u niet meer zien en bedreigde u met de dood. In september van 2021 ging u nog eens op bezoek in Frankfurt vooraleer u opnieuw naar Finland trok om er een drietal maanden te werken. Na een kort bezoekje aan vrienden in Italië, trok u nog voor een maand terug naar Albanië vooraleer u via Montenegro naar België reisde, waar u op 21 januari 2022 aankwam.

Op 31 januari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer naar Albanië vermoord te worden door uw schuldeisers, uw schoonfamilie en uw eigen familie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een overlijdensakte van uw vader, een Finse arbeidskaart en vijf stukken over uw tewerkstelling in Finland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat [...] 2. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. [...]" Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u in 2009 door de rechtbank van Larissa, Griekenland, veroordeeld werd voor poging tot moord met voorbedachten rade met een gevangenisstraf van vijf jaar. U gaf voorts aan dat u in 2013 door diezelfde rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tweeënhalf jaar voor het toebrengen van slagen en verwondingen en het verstoren van de openbare orde (Verklaring CGVS, vragen 3.1 en 3.2). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud brengt u opnieuw uw gevangenisstraffen ter sprake (CGVS I, p.4). U verduidelijkt hierbij dat u in 2013 uw vrouw met een Griek aantrof waarna u zich verplicht zag hem te slaan, hetgeen u uiteindelijk acht maanden effectieve gevangenisstraf opleverde (CGVS I, p.4, 10). In uw tweede persoonlijk onderhoud bevestigt u opnieuw uw veroordelingen en geeft u aan dat u in mei 2008 of 2009 uw vrouw met deze Griekse man, J. F. (...), betrapte, waarna u schoten afvuurde in de richting van F. (...) en hem verwondde (CGVS II, p.5). U voegt hier aan toe dat u in Griekenland in 2009 voor wapendracht, publieke onrust en poging tot moord werd veroordeeld. In tegenstelling tot wat u verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaart u op het CGVS een gevangenisstraf van vier jaar te hebben gekregen, maar kwam u na een jaar vrij. U verklaart dan verder dat u 2013 opnieuw veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tweeënhalf jaar omwille van problemen met deze Griekse man, maar dat u na zes maanden werd vrijgelaten (CGVS II, p.6) Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd om de vonnissen aan het CGVS over te maken, liet u na dit te doen (CGVS II, p.7,11). Aan uw vergoelijking dat u in onmin leeft met uw familieleden waardoor u de vonnissen die bij u thuis liggen niet kan bekomen, kan gezien onderstaande vaststellingen over de geloofwaardigheid van uw conflict met uw familie niet weerhouden worden (CGVS II, p.7,11). Opzoeken op het internet door het CGVS leverden slechts een artikel op over de echtscheidingsprocedure die uw echtgenote in Larissa opstartte. Een navraag van het CGVS bij de Griekse autoriteiten leverde tot op heden evenmin verdere informatie op. Desalniettemin dient er op basis van uw

consistente en gedetailleerde verklaringen over uw veroordelingen in Griekenland en het feit dat u werd veroordeeld werd door een rechtbank in een EU-lidstaat besloten worden dat ze geloofwaardig zijn.

U werpt op dat uw aanval op J. F. (...) een ingeving van het moment was waarmee u tomt aan de kwalificatie "met voorbedachte rade" (CGVS II, p.5,6). U haalt verder aan dat het niet met opzet was en dat het gebeurt bij mensen zonder cultuur (CGVS II, p.6). Hoe een zelfverklaard gebrek aan "cultuur" verantwoordelijk is voor uw daden toont u echter niet aan. Als u gevraagd wordt naar uw werkelijke intentie, indien u het niet met opzet deed, werpt u op dat het een geval van zelfverdediging was. U was op dat moment bang dat hij u zou vermoorden waardoor u hem onder vuur nam (CGVS II, p.6). Als u gevraagd wordt waarom u dacht dat hij u zou vermoorden antwoordt u dat hij met uw vrouw wilde weglopen en u uw huwelijk wilde redden. Aangezien deze uitleg juist van doelbewust handelen getuigt en derhalve volledig haaks staat op uw these dat u uit zelfverdediging handelde werd u opnieuw gevraagd uw initiële stelling te verduidelijken. U wijst er dan op dat F. (...) tegen de bureu zei dat hij u zou vermoorden. Daarom nam u uw wapen mee en schoot u op hem (CGVS II, p.6). Uw uitleg dat u gewapend F. (...) ging opzoeken strookt echter niet met uw andere verklaring dat het een ingeving van het moment was. Evenmin kan u op aannemelijke wijze uiteenzetten hoe u aan dat wapen kwam. Gevraagd wat u met een wapen op zak deed legt u uit dat u toen u het op straat kocht van een Bulgaar voor 70 euro u in de veronderstelling was dat u een speelgoedgeweer kocht voor uw zoon. Als u gewezen wordt op de onwaarschijnlijkheid van uw these dat u zou denken dat een op straat aangekocht speelgoedgeweer 70 euro zou kosten of dat u een zwaar metalen geweer geschikt zou achten voor uw zoon van vijf à zes jaar wijst u er slechts op dat u geen verstand heeft van wapens (CGVS II, p.5,6). Zelfs indien u geen verstand heeft van wapens zou u het verschil mogen zien tussen een stuk speelgoed voor een kind en een echt wapen. Hoewel er aan uw voorstelling dat u per ongeluk een wapen kocht geen geloof kan worden gehecht moet er bijkomend op gewezen worden dat u er geen afstand van deed nadat een vriend u erop wees dat het een echt wapen was (CGVS II, p.5). Bovenstaande inconsistente verklaringen doen uw vergoelijking dat u de bewuste aanval niet met voorbedachte rade deed teniet.

De kwalificatie "poging tot moord" tracht u in twijfel te trekken wanneer u aanvoert dat u het slachtoffer niet wilde doden. U verklaart dan ook dat u eerst in de lucht schoot om vervolgens op F. (...) te schieten. Als u vervolgens gevraagd wordt waar u hem verwondde, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u enkel één keer in de lucht schoot en u uw tegenstander niet raakte (CGVS II, p.7). Nochtans had u eerder duidelijk gezegd dat u in de richting van de Griek schoot en hem verwondde (CGVS II, p.5). U voegde er toen zelfs aan toe dat u bij het wapen drie à vier hulzen kreeg en dat u geluk had dat het er niet meer waren die u toen kon afschieten (CGVS II, p.5). Uw poging om de feiten af te zwakken – en zodoende de kwalificatie van de feiten door de Griekse strafrechter te ondermijnen – is dan ook niet geloofwaardig te noemen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat de hierboven geschetste feiten en de veroordelingen die u ervoor in Griekenland opliep als geloofwaardig moeten worden beschouwd. Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Uit uw verklaringen blijkt dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd in 2009 als ernstig dienen te worden beschouwd. De kwalificatie "poging tot moord" door de rechtbank te Larissa wijst er immers op dat u volgens de rechtbank de intentie had het slachtoffer te doden. Dat u niet in uw opzet slaagde en u uw slachtoffer slechts verwondde doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten. Het intentioneel met een vuurwapen verwonden van een slachtoffer vormt immers een ernstige schending van diens fysieke integriteit. Bovendien oordeelde de rechtbank volgens u dat er sprake was van voorbedachten rade, wat de ernst van de feiten verder onderstreept. Tenslotte werd u veroordeeld tot een aanzienlijke gevangenisstraf van – afhankelijk van het moment van uw verklaringen – vier à vijf jaar. Dat u na één jaar vrij gekomen zou zijn doet geen afbreuk aan de initiële opgelegde strafmaat, maar betreft de modaliteiten van de uitvoering van de straf.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw beschrijving van de feiten (zei supra) waarbij u tweemaal de nieuwe geliefde van uw vrouw aanviel blijkt duidelijk dat u op basis van interpersoonlijke motieven handelde zonder dat u enig politiek doel nastreefde.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten. U werd immers in 2009 veroordeeld voor feiten die u in Griekenland begin, jaren voor u op 21 januari 2022 voet op Belgische bodem zette om tien dagen later een verzoek om internationale bescherming in te dienen (Verklaring CGVS, vragen 3.1 en 3.2; CGVS I, p.4; CGVS II p.5).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U blijkt immers veroordeeld te zijn voor een poging tot moord met voorbedachte rade door een rechtbank in een andere lidstaat van de Europese Unie, waarmee uw schuld vast is komen te staan (Verklaring CGVS, vragen 3.1 en 3.2). Zoals hierboven reeds aangegeven kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u niet de intentie zou hebben gehad om uw slachtoffer te doden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.

Naast de hierboven reeds aangehaalde verschoningspogingen werpt u tevens op dat u onschuldig bent omdat u uw familie probeerde te beschermen. U kan evenwel niet verduidelijken hoe u uw familie trachtte te beschermen door de Griekse man aan te vallen (CGVS II, p.6). In de mate dat u wenst aan te voeren dat u uw huwelijk wilde redden kan deze beweegreden het gebruik van geweld uiteraard niet rechtvaardigen.

Tenslotte wijst u erop dat u uw straf heeft uitgezeten (CGVS II, p.10-11). Het feit dat u in Griekenland veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten, is echter op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten doet geen enkele afbreuk de ernst van het gepleegde misdrijf of uw individuele verantwoordelijkheid hierin.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door uw schoonfamilie omwille van de breuk met uw echtgenote, door uw familie omwille van het overlijden van uw vader en door uw schuldeisers (CGVS I, p.7,9). Aan de door u opgeworpen asielmotieven, die uw terugkeer naar Albanië in de weg zouden staan, kan echter geen geloof worden gehecht.

Vooreerst moet er vastgesteld worden dat uw houding van de afgelopen jaren niet met een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade te rijmen valt. Hoewel u aangeeft dat u sinds 2013 uw schoonfamilie en sinds 2019 uw eigen familie en de schuldeisers vreest keerde u in 2015, 2017, 2018, 2020 en 2021 van het buitenland naar Albanië terug (CGVS I, p.4; CGVS II, p.2). Als u gevraagd wordt waarom u telkens naar Albanië terugkeerde gezien de dreiging die u boven het hoofd hing, wijst u erop dat u de nationale wetgevingen inzake verblijfsvergunningen moet respecteren en u bijgevolg geen andere keuze had dan telkens naar Albanië terug te keren (CGVS I, p.11). Er moet echter aangekaart worden dat u uw omzwervingen in die jaren doorheen Oostenrijk, Bulgarije, Finland, Italië en Duitsland evenmin benutte om internationale bescherming te zoeken. U maakte immers enkel in Oostenrijk in 2015 uw beschermingsnood duidelijk (CGVS I p.4,5). Als reden voor uw nalatigheid werpt u op dat u in Finland geen nood had aan een lange verblijfsvergunning en u in de andere landen geen interesse had om iets te doen (CGVS I, p.5). Dit is allesbehalve ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zijn nood aan internationale bescherming kenbaar maakt van zodra de gelegenheid zich aanbiedt. Dat u ervoor koos de mogelijkheden om internationale bescherming aan te vragen niet te benutten en steeds weer vrijwillig naar Albanië terugkeerde haalt uw beweerde vrees vermoord te worden door uw schuldeisers, familie of ex-schoonfamilie ernstig onderuit.

Wat betreft uw vrees om gedood te worden door uw schoonfamilie omwille van de breuk met uw vrouw moeten er bovendien ook meerdere inconsistenties in uw verklaringen opgemerkt worden. Zo vertelt u eerst dat uw schoonfamilie u driemaal bedreigde telkens via uw vader, en dat u de laatste bedreiging ontving in 2014 (CGVS I, p.10). Later, nadat u onder meer gevraagd werd naar de reden waarom u aanneemt dat deze bedreigingen uit 2013 nog actueel zijn, stelt u echter dat u in 2016 in een gevecht verwikkeld raakte met één van uw schoonbroers en dat hij u toen met de dood bedreigde (CGVS I, p.10,11-12). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan het geloof dat er aan het conflict met uw schoonfamilie gehecht kan worden. Ook inzake uw reactie op de aangehaalde problemen met uw schoonfamilie bent u tegenstrijdig. In uw eerste persoonlijk onderhoud werd u tweemaal gevraagd welke stappen u ondernam naar aanleiding van de dreigementen van uw schoonfamilie. U gaf enkel aan dat uw vader een verzoeningspoging probeerde waarna u zelf niets meer deed (CGVS I, p.10). In uw tweede persoonlijk onderhoud werpt u daarentegen op dat u tweemaal de politie contacteerde in het kader van de vete met de familie van uw echtgenote (CGVS II, p.9,10). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u ook aan dat de leden van uw schoonfamilie socialisten zijn en dat ze aan de macht zijn, terwijl u op het CGVS geen idee heeft van de politieke banden van uw schoonfamilie en u zich zelfs luidop afvraagt hoe u dat kan weten (CGVS Verklaring vraag 3.5; CGVS II, p.10). Tenslotte kan u ook de reden voor de vete met uw schoonfamilie niet uitklaren. U geeft aan dat de familie van uw echtgenote u kwalijk neemt dat zij nu met een Griek samenwoont. De vragen waarom zij aanstoot nemen aan een relatie met een Griek aangezien zij geen probleem zien in een eigen verblijf in Griekenland en waarom zij u schuldig achten aan deze relatie die uw vrouw buiten uw wil om aanging met deze Griek kan u niet beantwoorden. Ter verklaring wijst u er slechts op dat ze ongeschoolde mensen zijn zonder redeneringsvermogen of schroom (CGVS II, p.9-10; CGVS I, p.10). Uw these dat uw schoonfamilie uit

een gebrek aan intellectuele vermogens er niet in slaagt te bepalen dat uw vrouw en niet u de buitenechtelijke relatie aanging toont u echter niet aan. Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw conflict met uw schoonfamilie verder onderuit.

Wat betreft de problemen met uw eigen familie is het vooreerst opvallend dat u tijdens uw interview bij de DVZ het conflict wel aangaf, maar dat u de doodsb bedreiging en de daaruit voortvloeiende vrees om door uw eigen familie gedood te worden bij terugkeer naar Albanië onvermeld liet. Nochtans werd u bij de DVZ expliciet gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Albanië en de redenen daarvoor. Dat u toen enkel de vrees om gedood te worden door uw schoonfamilie opwierp schaaft zeer sterk de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging die u aan uw ruzie met uw eigen familie ontleent (CGVS Verklaring, 3.4, 3.5, 3.7). Als u op deze omissie bij de DVZ gewezen wordt, meent u dat u het wel vertelde maar dat de tolk het niet vertaalde (CGVS I, p.10). Aangezien uw verklaringen bij de DVZ aan u werden voorgelezen en u ze ter bevestiging ondertekende kan er aan deze post factum verklaring geen waarde worden gehecht. Het geloof in de vernietigende reactie van uw familie brokkelt verder af door de vaststelling dat u, in tegenstelling tot uw eigen verklaringen, nog steeds contacten met uw familie onderhoudt. Tijdens uw interview bij de DVZ en tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u al drie jaar geen contact meer had met uw familie in Albanië (DVZ Verklaring, vraag 17; CGVS I, p.3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat u enkel met uw jongste zus in het geheim contact heeft. Nochtans liken zowel uw zus als haar kinderen uw Facebookposts waardoor u bezwaarlijk kan volhouden dat jullie contact in het geheim verloopt. Ook blijkt u nog steeds bevriend met uw oudste broer, die u wenst te vermoorden. Als u erop gewezen wordt dat hij uw recente berichten liket, geeft u als verklaring dat zijn kinderen zijn Facebookaccount beheren omdat hij zijn telefoon niet kan gebruiken (CGVS II, p.7-8). Het mag verbazen dat indien uw broer geen telefoon kan gebruiken er dan toch een Facebookaccount op zijn naam opgemaakt wordt. Als u er vervolgens mee geconfronteerd wordt dat u de berichten van uw broer likete zegt u dat u het zich niet goed meer herinnert, maar dat u het na de dood van uw vader niet meer doet (CGVS II, p.8). Ook deze uitspraak blijkt niet correct. Hierop gewezen erkent u dit, maar zet u het weg als onbelangrijk (CGVS II, p.8). Er kan echter niet ingezien worden hoe de huidige vriendschappelijke contacten met uw familieleden in het kader van uw vrees om door hen vermoord te worden onbelangrijk zouden zijn. Deze vaststelling raakt aan de essentie van uw vrees. Zo ook de vaststelling dat uw bericht over uw overleden vader door tal van uw familieleden geapprecieerd werd. U tracht deze vaststelling te minimaliseren door erop te wijzen dat u een grote familie heeft en dat misschien uw jongste zus en haar kinderen er positief op reageerden. U gaat er echter aan voorbij dat niet alleen uw jongste zus en haar kinderen maar ook al zeker uw broer, een neef en een nicht uw berichten likten (CGVS II, p.7-8). Bovenstaande vaststellingen halen het geloof in uw vrees omwille van uw vete met uw familie geheel onderuit.

Net zoals bij uw vrees ten aanzien van uw eigen familie moet er ook voor wat betreft uw vrees voor uw schuldeisers aangekaart worden dat u dit asielmotief niet verwoordde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hoewel u er wel melding maakte van uw schulden koppelde u hieraan geen terugkeervrees (CGVS Verklaring, vraag 3.4,3.5,3.7b). Dat u op het CGVS wel aangeeft dat u voor uw leven vreest en u reeds herhaaldelijk door uw schuldeisers met de dood bedreigd werd valt niet met deze uitspraken bij de DVZ te verzoenen (CGVS II, p.3,4,11; CGVS I, p.7,8). Zoals hierboven reeds aangehaald kan er aan uw vergoelijking dat u de bedreigingen van uw schuldeisers vermeldde, maar dat de tolk ze niet vertaalde geen geloof worden gehecht (CGVS I, p.10). Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de stappen die u zette naar aanleiding van deze dreigementen. Zo beweerde u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat u naar aanleiding van de bedreigingen van de schuldeisers een klacht indiende bij de wijkpolitie (CGVS I, p.8). In uw tweede persoonlijk onderhoud klinkt het dat u slechts tweemaal naar de politie stapte in Albanië, telkens in het kader van uw conflict met uw schoonfamilie (CGVS II, p.10). Deze inconsistentie doet verder afbreuk aan uw vrees voor uw schuldeisers. Ook is het verwonderlijk dat u weet u niet of uw schuldeisers ook officiële stappen tegen u indienden (CGVS I, p.8). Het geloof in uw vrees voor uw schuldeisers wordt door deze bevindingen verder ondermijnd.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen moet besloten worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u in Albanië het risico loopt om gevisieerd te worden door uw eigen familie, uw schoonfamilie of uw schuldeisers.

De documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Uw paspoort, de identiteitskaart en rijbewijs vormen een bewijs voor uw identiteit en uw reizen, maar hebben geen uitstaans met uw uitsluitingsgronden en asielmotieven. De overlijdensakte van uw vader toont aan dat hij in 2019 overleed maar mist bewijskracht inzake de vete die er volgens u uit voortvloeide. De stukken omtrent uw verblijf in Finland missen eveneens bewijskracht inzake uw verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 12 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de *“(a)lgemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 12 en 15 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De Raad wijst erop dat de richtlijn 2011/95/EU een herziening is van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en dat de artikelen 12 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU inhoudelijk overeenstemmen met de artikelen 12 en 15 van de richtlijn 2004/83/EG. De artikelen 12 en 15 van de richtlijn 2004/83/EG werden bij de wet van 15 september 2006 omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor deze artikelen niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 en 105). Derhalve beschikken de artikelen 12 en 15 van de richtlijn 2011/95/EU evenmin over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, daar de inhoud van de artikelen reeds werd omgezet in de Vreemdelingenwet. De schending van voormelde artikelen van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij louter melding maakt van een schending van de artikelen 17 en 27 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormelde artikelen zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekende partij al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig beroep kan er geen uitspraak worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.6. De Raad wijst er voorts op dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in 2009 door de rechtbank van Larissa, Griekenland, veroordeeld werd wegens poging tot moord met voorbedachten rade tot een gevangenisstraf van – al naargelang haar verklaringen – vier à vijf jaar en dat zij in 2013 door diezelfde rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tweeënhalf jaar voor het toebrengen van slagen en verwondingen en het verstoren van de openbare orde (vragenlijst CGVS, vraag 3.1; notities CGVS d.d. 03/06/2022, p. 4; notities CGVS d.d. 04/08/2022, p. 6).

Waar verzoekende partij bemerkt dat hoewel zij op zich niet de ernst van de misdrijven betwist, de Griekse rechtbank onterecht de feiten kwalificeerde als poging tot moord met voorbedachten rade en onvoldoende rekening hield met de zeer specifieke context waarin zij deze feiten pleegde, met name het overspel door haar vrouw, is de Raad evenwel van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd wordt dat verzoekende partij niet overtuigt waar zij beweert dat zij de bewuste aanval niet met voorbedachten rade deed en evenmin de intentie had om het slachtoffer te doden, en dit omwille van volgende pertinente redenen: *“U werpt op dat uw aanval op J. F. (...) een ingeving van het moment was waarmee u tomt aan de kwalificatie “met voorbedachte rade” (CGVS II, p.5,6). U haalt verder aan dat het niet met opzet was en dat het gebeurt bij mensen zonder cultuur (CGVS II, p.6). Hoe een zelfverklaard gebrek aan “cultuur” verantwoordelijk is voor uw daden toont u echter niet aan. Als u gevraagd wordt naar uw werkelijke intentie, indien u het niet met opzet deed, werpt u op dat het een geval van zelfverdediging was. U was op dat moment bang dat hij u zou vermoorden waardoor u hem onder vuur nam (CGVS II, p.6). Als u gevraagd wordt waarom u dacht dat hij u zou vermoorden antwoordt u dat hij met uw vrouw wilde weglopen en u uw huwelijk wilde redden. Aangezien deze uitleg juist van doelbewust handelen getuigt en derhalve volledig haaks staat op uw these dat u uit zelfverdediging handelde werd u opnieuw gevraagd uw initiële stelling te verduidelijken. U wijst er dan op dat F. (...) tegen de burens zei dat hij u zou vermoorden. Daarom nam u uw wapen mee en schoot u op hem (CGVS II, p.6). Uw uitleg dat u gewapend F. (...) ging opzoeken strookt echter niet met uw andere verklaring dat het een ingeving van het moment was. Evenmin kan u op aannemelijke wijze uiteenzetten hoe u aan dat wapen kwam. Gevraagd wat u met een wapen op zak deed legt u uit dat u toen u het op straat kocht van een Bulgaar voor 70 euro u in de veronderstelling was dat u een speelgoedgeweer kocht voor uw zoon. Als u gewezen wordt op de onwaarschijnlijkheid van uw these dat u zou denken dat een op straat aangekocht speelgoedgeweer 70 euro zou kosten of dat u een zwaar metalen geweer geschikt zou achten voor uw zoon van vijf à zes jaar wijst u er slechts op dat u geen verstand heeft van wapens (CGVS II, p.5,6). Zelfs indien u geen verstand heeft van wapens zou u het verschil mogen zien tussen een stuk speelgoed voor een kind en een echt wapen. Hoewel er aan uw voorstelling dat u per ongeluk een wapen kocht geen geloof kan worden gehecht moet er bijkomend op gewezen worden dat u er geen afstand van deed nadat een vriend u erop wees dat het een echt wapen was (CGVS II, p.5). Bovenstaande inconsistente verklaringen doen uw vergoelijking dat u de bewuste aanval niet met voorbedachte rade deed teniet.*

De kwalificatie “poging tot moord” tracht u in twijfel te trekken wanneer u aanvoert dat u het slachtoffer niet wilde doden. U verklaart dan ook dat u eerst in de lucht schoot om vervolgens op F. (...) te schieten. Als u vervolgens gevraagd wordt waar u hem verwondde, wijzigt u uw verklaringen en stelt u dat u enkel één keer in de lucht schoot en u uw tegenstander niet raakte (CGVS II, p.7). Nochtans had u eerder duidelijk gezegd dat u in de richting van de Griek schoot en hem verwondde (CGVS II, p.5). U voegde er toen zelfs aan toe dat u bij het wapen drie à vier hulzen kreeg en dat u geluk had dat het er niet meer waren die u toen kon afschieten (CGVS II, p.5). Uw poging om de feiten af te zwakken – en zodoende de kwalificatie van de feiten door de Griekse strafrechter te ondermijnen – is dan ook niet geloofwaardig te noemen.”

De Raad treedt de commissaris-generaal tevens bij in zijn conclusie dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd in 2009 beschouwd dienen te worden als een ernstig niet-politiek misdrijf. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers dienstig op het volgende gewezen: *“Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf “ernstig” is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.*

Uit uw verklaringen blijkt dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd in 2009 als ernstig dienen te worden beschouwd. De kwalificatie “poging tot moord” door de rechtbank te Larissa wijst er immers op dat u volgens de rechtbank de intentie had het slachtoffer te doden. Dat u niet in uw opzet slaagde en u uw slachtoffer slechts verwondde doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten. Het intentioneel met een vuurwapen verwonden van een slachtoffer vormt immers een ernstige schending van diens fysieke integriteit. Bovendien oordeelde de rechtbank volgens u dat er sprake was van voorbedachten rade, wat de ernst van de feiten verder onderstreept. Tenslotte werd u veroordeeld tot een aanzienlijke gevangenisstraf van – afhankelijk van het moment van uw verklaringen – vier à vijf jaar. Dat u na één jaar vrij gekomen zou zijn doet geen afbreuk aan de initiële opgelegde strafmaat, maar betreft de modaliteiten van de uitvoering van de straf.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw beschrijving van de feiten (zei supra) waarbij u tweemaal de nieuwe geliefde van uw vrouw aanviel blijkt duidelijk dat u op basis van interpersoonlijke motieven handelde zonder dat u enig politiek doel nastreefde.”

Verder is tevens voldaan aan de vereiste dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoekende partij tot dit land als vluchteling werd toegelaten, nu in de bestreden beslissing hieromtrent terdege op het volgende wordt geduid: *“Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten. U werd immers in 2009 veroordeeld voor feiten die u in Griekenland begin, jaren voor u op 21 januari 2022 voet op Belgische bodem zette om tien dagen later een verzoek om internationale bescherming in te dienen (Verklaring CGVS, vragen 3.1 en 3.2; CGVS I, p.4; CGVS II p.5).”*

Voorts treft verzoekende partij ontegensprekelijk individuele verantwoordelijkheid voor deze gepleegde feiten en haalt zij geen afdoende verschoningsgronden aan die haar zouden vrijstellen van haar individuele verantwoordelijkheid. De Raad volgt verwerende partij waar deze dienaangaande het volgende motiveert: *“Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U blijkt immers veroordeeld te zijn voor een poging tot moord met voorbedachte rade door een rechtbank in een andere lidstaat van de Europese Unie, waarmee uw schuld vast is komen te staan (Verklaring CGVS, vragen 3.1 en 3.2). Zoals hierboven reeds aangegeven kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u niet de intentie zou hebben gehad om uw slachtoffer te doden.*

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.

Naast de hierboven reeds aangehaalde verschoningspogingen werpt u tevens op dat u onschuldig bent omdat u uw familie probeerde te beschermen. U kan evenwel niet verduidelijken hoe u uw familie trachtte te beschermen door de Griekse man aan te vallen (CGVS II, p.6). In de mate dat u wenst aan te voeren dat u uw huwelijk wilde redden kan deze beweegreden het gebruik van geweld uiteraard niet rechtvaardigen.

Tenslotte wijst u erop dat u uw straf heeft uitgezeten (CGVS II, p.10-11). Het feit dat u in Griekenland veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten, is echter op zich niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten doet geen enkele afbreuk de ernst van het gepleegde misdrijf of uw individuele verantwoordelijkheid hierin.”

Het gegeven dat de veroordelingen dateren van 2009 en 2013, dat zij haar straf heeft ondergaan, dat zij vervroegd werd vrijgelaten, dat zij naar eigen zeggen schuldinzicht heeft en sindsdien *“een eerlijk leven”* leidt, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij een ernstig, niet-politiek misdrijf (poging tot moord met voorbedachten rade) heeft begaan buiten het land van toevlucht, in casu België, voordat zij tot dit land als vluchteling werd toegelaten. De Raad wijst erop dat deze elementen niet opwegen tegen de hoger vermelde bevindingen inzake de ernst van de door verzoekende partij gepleegde feiten, noch haar individuele verantwoordelijkheid hierin kunnen verminderen of opheffen. De vaststelling dat verzoekende partij overigens ook in haar verzoekschrift blijft voorhouden dat de feiten onterecht gekwalificeerd werden als poging tot moord met voorbedachten rade, wijst er bovendien op dat er geen sprake is van een oprecht schuldinzicht.

2.2.7. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen. Haar paspoort, haar identiteitskaart, haar rijbewijs, de overlijdensakte van haar vader en de stukken omtrent haar verblijf in Finland hebben immers geen uitstaans met haar uitsluitingsgronden en de door haar gepleegde feiten in Griekenland.

2.2.8. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoekende partij overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.9. Tevens dient verzoekende partij, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.10. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofde van verwerende partij geen verplichting bestaat om uitspraak te doen over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

2.2.11. Verder duidt de Raad er nog op dat krachtens artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te verstrekken. Dient er evenwel op te worden gewezen dat de beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van dit advies. Desbetreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020). De argumentatie in het verzoekschrift gericht tegen voormeld advies is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juni 2022 en 4 augustus 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT